

Republika Hrvatska
Županijski sud u Zadru
Zadar, Borelli 9

Poslovni broj: 13 Gž-1021/2019-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Županijski sud u Zadru, u vijeću sastavljenom od sudaca i to Mirjane Macure, predsjednice vijeća, Katije Hrabrov, kao članice i sutkinje izvjestiteljice i Eugena Škunce, kao člana vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice Dinke Rafić iz Zadra, Asje Petričić 28, OIB: 44063150604, zastupane po punomoćnici Heleni Zudenigo, odvjetnici u Zadru, protiv tuženika: 1) Vice Medića iz Zadra, Miroslava Krleže 5 A, 2) Ane Krstić iz Zadra, Eugena Kvaternika 3 (kći Vice), 3) Slavena Medića iz Zadra, Miroslava Krleže 5 A (sin Vice), 4) Emila Medića iz Kožina, Ulica X-ta 33, Kožino, tuženici pod 1) do 4) zastupani po punomoćnici Klaudiji Šopić, odvjetnici u Zadru, 5) Šime Medića iz Zadra, Miroslava Krleže 1 C, svi kao nasljednici pok. Vjekoslava Medić, pok. Šime, 6) Alexandera Medića sina Vencia, Hauptstr. 21, Moetzin, Njemačka, 7) Vencia Medića iz Kožina, Ulica X-ta 49 A, Petrčane, 8) Jasenke Medić iz Kožina, Kožino III/9, Petrčane, 9) Andrije Grgića iz Dubrovnika, Palmotićeve 3, kao nasljednik Ksenije Radeke, 10) Emilie Čoralić iz Kožina, Kožino 49 a, kao nasljednica Ksenije Radeke, svi kao nasljednici pok. Ante Medić, pok. Šime i 11) Vigens Investa d.o.o., OIB: 43322389571, Petrčane, Kožino – Primorje, Put sv. Bartola 37, zastupanog po zakonskom zastupniku, tuženici pod 6) do 11) zastupani po punomoćniku Draganu Jurjeviću, odvjetniku u Zadru, radi utvrđenja i uknjižbe prava vlasništva, odlučujući o žalbama tužiteljice, tuženika pod 1) do 4), te tuženika pod 6) do 10) protiv presude Općinskog suda u Zadru poslovni broj P-2719/2015 od 3. svibnja 2019., ispravljane rješenjima istog prvostupanjskog suda od 6. svibnja 2019. i 14. svibnja 2019., te o žalbi tuženika pod 6) do 10) protiv rješenja istog suda od 17. lipnja 2019., u sjednici vijeća održanoj dana 16. rujna 2020.,

p r e s u d i o j e

Odbija se djelomično žalba tužiteljice Dinke Rafić kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Zadru poslovni broj P-2719/2015 od 3. svibnja 2019., ispravljena rješenjima istog prvostupanjskog suda od 6. svibnja 2019. i 14. svibnja 2019., u dijelu pod toč. II. 1. toč. 1. izreke kojim je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev tužiteljice koji se odnosi na čest. zem. 436/3 površine 1168 m² zv. Škaveština, zk. ul.br. 3033 k.o. Diklo.

riješio je

I. Ukida se presuda Općinskog sud u Zadru poslovni broj P-2719/2015 od 3. svibnja 2019., ispravljena rješenjima istog prvostupanjskog suda od 6. svibnja 2019. i 14. svibnja 2019., u dijelu pod toč. I. 1. izreke, u dijelu pod toč. II. 1. toč.1. izreke koji se odnosi na čest. zem. 407/33 površine 40 m² zv. Tokićka, zk. ul. br. 3930 k.o. Diklo, u dijelu pod toč. II. 1. toč. 3., II. 2., 3., 4. i 5. i III. izreke i u odnosu na tuženike pod 1) Vicu Medića, 2) Anu Krstić, 3) Slavena Medića, 4) Emila Medića, 5) Šimu Medića, 6) Alexandera Medića, 7) Vencia Medića, 8) Jasenku Medić, 9) Andriju Grgića i 10) Emiliju Čoralić i u tom dijelu i u odnosu na te tuženike predmet vraća sudu prvog stupnja radi održavanja nove glavne rasprave, s tim što će se o troškovima u povodu izjavljenih pravnih lijekova odlučiti u konačnoj odluci.

II. Uvažava se žalba tuženika pod 6) Alexandera Medića, 7) Vencia Medića, 8) Jasenke Medić, 9) Andrije Grgića i 10) Emilie Čoralić, preinačuje rješenje Općinskog sud u Zadru poslovni broj P-2719/2015 od 17. lipnja 2019. i rješava:

Uvažava se prigovor tuženika pod 6) Alexandera Medića, 7) Vencia Medića, 8) Jasenke Medić, 9) Andrije Grgića i 10) Emilie Čoralić podnesen protiv rješenja o naplati sudske pristojbe Općinskog suda u Zadru poslovni broj P-2719/2015 od 29. svibnja 2019. te nalaže tim tuženicima platiti sudsku pristojbu za žalbu u iznosu od 275,00 kn, u roku od 8 dana.

III. Vraća se Općinskom sudu u Zadru predmet poslovni broj P-2719/2015 radi donošenja rješenja o prekidu postupka zbog otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom pod 11) Vicens Invest d.o.o.

Obrazloženje

Uvodno označenom presudom suda prvog stupnja, ispravljenom rješenjima istog prvostupanjskog suda od 6. svibnja 2019. i 14. svibnja 2019., suđeno je:

"I. Djelomično se prihvaća tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

1. Utvrđuje se da je tužiteljica Dinka Rafić, iz Zadra, Asje Petričića 28, OIB: 44063150604, stekla suvlasništvo za 1/6 dijela, i da joj pripada pravo na temelju agrarnih odluka na nekretninama označenim kao što su upisane u zemljišne knjige i katastar i to:

1. čest. zem. 490/5 površine 782 m² zv. Brajde, zk. ul. br. 3664,
2. čest. zem. 490/17 površine 743 m² zv. Brajde, zk. ul. br. 3664,
3. čest. zem. 321/1 površine 756 m² zv. Dugačica, zk. ul. br. 3662,
4. čest. zem. 321/3 površine 1033 m² zv. Dugačica, zk. ul. br. 3662,
5. čest. zem. 360/1 površine 1456 m² zv. Ispod gumna, zk. ul. br. 3474,
6. čest. zem. 360/2 površine 1490 m² zv. Ispod gumna, zk. ul. br. 4671,
7. čest. zem. 2034/2 površine 1544 m² zv. Beredine, zk. ul. br. 3666,
8. čest. zem. 2034/5 površine 2535 m² zv. Duge gornje, zk. ul. br. 3666,
9. čest. zem. 490/8 površine 3860 m² zv. Brajdice, zk. ul. br. 3661,
10. čest. zem. 503/2 površine 1162 m² zv. Podgajnice, zk. ul. br. 3658,
11. čest. zem. 541 površine 2587 m² zv. Špetica gornja, zk. ul. br. 3659,
12. čest. zem. 508/4 površine 945 m² zv. Bilina, zk. ul. br. 4796,

13. čest. zem. 508/5 površine 926 m² zv. Bilina, zk. ul. br. 3665, u naravi oranice sve k.o. Diklo, što su tuženi ad. 1 – 10, kao nasljednici pok. Vjekoslava Medića, i pok. Ante Medića, Šimini, dužni priznati i trpjeti da tužiteljica na temelju ove presude i po pravomoćnosti iste ishodi upis prava suvlasništva u svoju korist, iz istodobni upis brisanja toga prava sa imena tuženika za suvlasnički udio 1/6.

2. Utvrđuje se da je tužiteljica Dinka Rafić, iz Zadra, Asje Petričića 28, OIB: 44063150604, stekla suvlasništvo na nekretnini označenoj kao čest. zem. 490/02 površine 1133 m², zv. Brajde donje, zk. ul. br. 3660, k.o. Diklo, u naravi oranice, što je tužena ad. 11. dužna priznati i trpjeti da tužiteljica na temelju ove presude i po pravomoćnosti iste ishodi upis prava suvlasništva u svoju korist, uz istodobni upis brisanja tog prava sa imena tuženika ad. 11. za suvlasnički udio 1/6.

II. Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

1. Utvrđuje se da je tužiteljica Dinka Rafić, iz Zadra, Asje Petričića 28, OIB: 44063150604, stekla suvlasništvo za 1/6 dijela, i da joj pripada pravo na temelju agrarnih odluka i presuda Naslovnog suda na nekretninama označenim kao što su upisane u zemljišne knjige i katastar i to:

1. čest. zem. 407/33 površine 40 m² zv. Tokićka, zk. ul. br. 3930,
1. čest. zem. 436/3 površine 1168 m² zv. Škaveština, zk. ul. br. 3033,
3. čest. zem. 407/14 površine 743 m² zv. Tokićka, zk. ul. br. 4506,

u naravi oranice sve k.o. Diklo, što tuženi ad. 1 – 10, kao nasljednici pok. Vjekoslava Medića, i pok. Ante Medića, Šimini, dužni priznati i trpjeti da tužiteljica na temelju ove presude i po pravomoćnosti iste ishodi upis prava suvlasništva u svoju korist, iz istodobni upis brisanja toga prava sa imena tuženika za suvlasnički udio 1/6.

2. Utvrđuje se da je tužiteljica Dinka Rafić, iz Zadra, Asje Petričića 28, OIB: 44063150604, stekla suvlasništvo na nekretnini označenoj kao čest. zem. 407/25 površine (333 m²), površine 105 m² od čest. zem. 407/34 zv. Tokićka, zk. ul. br. 3931, u naravi kuća i dvor, sve k.o. Diklo, što je utuženi ad 4. dužan priznati i trpjeti da tužiteljica na temelju ove presude i po pravomoćnosti iste ishodi upis prava suvlasništva u svoju korist, uz istodobni upis brisanja tog prava sa imena tuženika ad. 4. za suvlasnički udio 1/6.

3. Utvrđuje se da je tužiteljica Dinka Rafić, iz Zadra, Asje Petričića 28, OIB: 44063150604, stekla suvlasništvo na nekretnini označenoj kao čest. zem. 407/34 površine 57 m², zv. Tokićka, zk. ul. br. 5480, u naravi oranica k.o. Diklo, što je utuženi ad 4. dužan priznati i trpjeti da tužiteljica na temelju ove presude i po pravomoćnosti iste ishodi upis prava suvlasništva u svoju korist, uz istodobni upis brisanja tog prava sa imena tuženika ad. 4. za suvlasnički udio 1/6.

4. Utvrđuje se da je tužiteljica Dinka Rafić, iz Zadra, Asje Petričića 28, OIB: 44063150604, stekla suvlasništvo na nekretnini označenoj kao čest. zem. 407/23 površine 1020 m² zv. Tokićka, zk. ul. br. 3667, u naravi kuća i dvor, k.o. Diklo, što su tuženi ad. 6. - 9. dužni priznati i trpjeti da tužiteljica na temelju ove presude i po pravomoćnosti iste ishodi upis prava suvlasništva u svoju korist, uz istodobni upis brisanja tog prava sa imena tuženika ad. 6. – 9. za suvlasnički udio 1/6.

5. Utvrđuje se da je tužiteljica Dinka Rafić, iz Zadra, Asje Petričića 28, OIB: 44063150604, stekla suvlasništvo na nekretnini označenoj kao čest. zem. 412/41 površine 472 m² zv. Tokićka, zk. ul. br. 4672, k.o. Diklo, u naravi kuća i dvor, što je tuženi ad 6. dužan priznati i trpjeti da tužiteljica na temelju ove presude i po pravomoćnosti iste ishodi upis prava suvlasništva u svoju korist, uz istodobni upis brisanja tog prava sa imena tuženika ad. 6. za suvlasnički udio 1/6.

III. Svaka stranka snosi svoje troškove."

Rješenjem suda prvog stupnja riješeno je:

"Odbija se kao neosnovan prigovor tuženika pod 6.-11., podnesen protiv rješenja o naplati sudske pristojbe Općinskog suda u Zadru od 29. svibnja 2019. pod brojem 83 P-2719/2015."

Protiv citirane presude u dijelu pod toč. II. i III. izreke žalbu je izjavila tužiteljica pobijajući je zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se žalba uvaži, presuda u pobijanom dijelu preinači na način da se u cijelosti udovolji tužbenom zahtjevu tužiteljice uz naknadu parničnog troška, podredno da se ista presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje. U žalbi ističe da je sud prvog stupnja pri donošenju presude u pobijanom dijelu počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 8. Zakona o parničnom postupku, kao i onu iz čl. 354. st. 2. toč. 11. istoga Zakona, budući da za odbijajući dio tužbenog zahtjeva nije dao nikakvo obrazloženje, a zaključak suda proturječi ispravama koje prileže u spisu. Da je tužiteljica stekla pravo suvlasništva i na čest. zem. 407/14 k.o. Diklo, koja je tijekom 60 godina nakon donošenja agrarne odluke cijepana na više brojeva (čest. zem. 407/23, čest. zem. 407/25 i čest. zem. 407/33), slijedi iz agrarne prijave zabilježene u zemljišnim knjigama pod stavkom 26. upisa u C listu, pod rednim brojem agr. 881/39 podnesene od strane djeda stranaka Ive Medića, povodom koje prijave nije razriješen kmetski odnos, kako je to tužiteljica obrazložila u podnesku od 14. travnja 2017. Pored toga u odnosu na tu nekretninu tuženik pod 5) Šime Medić priznao je tužbeni zahtjev pa je barem u odnosu na tog tuženika sud prvog stupnja trebao tužbeni zahtjev prihvatiti. Također, u odnosu na čest zem. 436/6 k.o. Diklo postoji agrarna prijava i odluka kojom je tužiteljici kao članu porodičnog domaćinstva priznato pravo suvlasništva, zbog čega je zaključak suda u suprotnosti sa dokumentacijom priloženom spisu. Što se tiče čest. zem. 490/2 k.o. Diklo ističe da je pod stavkom 7 u C listu, a na temelju zapisnika broj 220 za k.o. Diklo – Kožino vidljiva agrarna prijava pod brojem agr. 1574/31 na imenu Ive Medić. Nadalje, očito je sud prvog stupnja omaškom izvršio uvid u pogrešnu prijavu, što je rezultiralo odbijanjem tužbenog zahtjeva u odnosu na čest. zem. 508/5, jer je u odnosu na istu evidentirana agrarna prijava na Ivu Medića (stavak broj 29, agr 881/39). U odnosu na parnični trošak ističe se da je tužiteljica uspjela sa 2/3 dijela postavljenog tužbenog zahtjeva te joj je sud prvog stupnja trebao priznati trošak razmjerno postignutom uspjehu primjenom čl. 154. st. 2. Zakona o parničnom postupku.

Protiv citirane presude u dijelu pod toč. I. i III. izreke žalbu su izjavili tuženici pod 1) Vice Medić, 2) Ana Krstić, 3) Slaven Medić i 4) Emil Medić (dalje: tuženici pod 1) do 4)) pobijajući je zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se žalba uvaži, presuda u pobijanom dijelu preinači na način da se odbije tužbeni zahtjev tužiteljice te naloži tužiteljici naknaditi im parnični trošak u cijelosti zajedno sa troškom

sastava žalbe, koji popisuju, podredno da se ista presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje. U žalbi ističu da je sud prvog stupnja pri donošenju presude u pobijanom dijelu počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka čl. 354. st. 2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku, budući da ista ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, kao i bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 220. st. 1. istoga Zakona, jer nije obuhvatio sve činjenice važne za donošenje pravilne odluke. Tuženici pod 1) do 4) nisu uopće nasljednici pok. Vjekoslava i Ante Medića te su vlasništvo na utuženim nekretninama stekli temeljem valjanog pravnog posla i to tuženici pod 1) do 4) ugovorom o doživotnom uzdržavanju od 14. lipnja 2000. Stoga tužiteljica u odnosu na ove tuženike nije mogla utvrditi svoje pravo suvlasništva i to temeljem odluke na koje se pozvala, pogotovo što se u posjedu ne nalazi više od 70 godina od donošenja odluka na koje se poziva. Tužbeni zahtjev tužiteljice trebalo je u cijelosti odbiti i s obzirom na upisane zemljišnoknjižne vlasnike u odnosu na utužene nekretnine, a koje uopće nisu obuhvaćeni tužbom. Kraj činjenice da je tužiteljica 1948. imala jednu godinu i šest mjeseci jasno je da u vrijeme donošenja odluka na koje se poziva zasigurno nije bila obrađivač predmetnih nekretnina i nije ispunjavala uvjet za stjecanje prava vlasništva temeljem zakona, a niti je isto stekla temeljem donesenih presuda Općinskog suda u Zadru na koje se poziva. Tužiteljici nije moglo biti nepoznato, a s obzirom na sve okolnosti konkretnog slučaja i protek vremena te da je od prednika pok. Vjekoslava Medića temeljem darovnog ugovora od 20. travnja 1988. dobila nekretnine koje je i otuđila, da su se Ante i Vjekoslav Medić podijelili još 1948. te im nikada do podnošenja tužbe nije osporavala pravo vlasništva, a to što s njima nije bila u dobrim odnosima pred smrt ne može biti opravdanje za podnošenje predmetne tužbe prema tuženicima.

Žalbu protiv citirane presude u dijelu pod toč. I. i III. izreke izjavili su tuženici pod 6) Alexander Medić, 7) Venci Medić, 8) Jasenka Medić, 9) Andrija Grgić i 10) Emilia Coralić (dalje tuženici pod 6) do 10)) pobijajući je zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se žalba uvaži, presuda u pobijanom dijelu preinači na način da se odbije tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti te joj se naloži naknaditi parnični trošak tim tuženicima zajedno sa troškom sastava žalbe, koji popisuju, podredno da se ista presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje. U žalbi ističu da je pri donošenju pobijane presude sud prvog stupnja počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku, budući da presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati. Sud prvog stupnja bio je dužan utvrditi kako je tužiteljica stekla pravo vlasništva u odnosu na konkretne tuženike, koji su valjanim pravnim poslovima uz valjani način stjecanja te upisano vlasništvo prednika u zemljišnoj knjizi upisali svoje vlasništvo na spornim nekretninama. Tužiteljica promašeno označava tuženike na pasivnoj strani (tuženike pod 7) i 8), koji nisu upisani u zemljišnim knjigama), a u odnosu na ostale niti u tužbi navodi, a niti nudi dokaze da bi bili nesavjesni prilikom svog stjecanja prava vlasništva na predmetnim nekretninama. Sud prvog stupnja u predmetnoj pravnoj stvari nije utvrđivao kako je to tužiteljica temeljem agrarnih odluka iz 1947. mogla steći pravo vlasništva u odnosu na tuženike, za koje ona i u tužbi tvrdi da su upisani kao vlasnici te prilaže i određene isprave temeljem kojih su izvršili taj upisa, a isto tako i sama priznaje da nikada nije bila u posjedu predmetnih nekretnina, već da su to upravo bili tuženici. Tužiteljica je zapravo bila nezadovoljna načinom na koji je njen otac Vjekoslav Medić raspolagao svojim nekretninama, ali zbog toga zapravo nije jasno što ista ima sa nasljednicima i pravnim slijednicima njezinog strica Ante Medića. Tužiteljica je sudjelovala u ostavinskom postupku iza smrti svog oca Vjekoslava Medića, a u zasebnom parničnom postupku poslovnog broja P-1483/05 donesena je pravomoćna presuda kojom je utvrđeno da je ništav ugovor o darovanju kojeg je tužiteljica 16. prosinca 2004. sklopila sa svojim ocem Vjekoslavom, koji joj je tim ugovorom darovao

čest. zem. 3192/2, čest. zem. 321/1, čest. zem. 321/3, čest. zem. 360/1 i čest. zem. 436/3, sve k.o. Diklo, a za koje u predmetnom postupku traži da se utvrdi da ih je stekla temeljem agrara. Navedenim darovanjem je tužiteljica zapravo priznala da je njezin otac vlasnik navedenih nekretnina. Svakako je tužiteljica trebala osporavati i ugovor o doživotnom uzdržavanju koji je njezin otac zaključio sa njenom braćom, a što nije učinila. Sud prvog stupnja ne analizira niti dovodi u vezi činjenice i pravne radnje koje su se dogodile nakon 1947., a što su tuženici obrazložili kroz svoja izlaganja, i to da su se braća Vjekoslav i Ante Medić međusobno podijelili, te pravnim poslovima raspolagali sa svojim nekretninama, s čime je bila upoznata tužiteljica, te na kojemu su tuženici slobodno gradili svoje kuće i iste obrađivali. Dokazi koje sud prvog stupnja ne analizira (presuda Općinskog suda u Zadru poslovni broj P-1483/05 od 10. lipnja 2010., darovni ugovor zaključen između tužiteljice i Vjekoslava Medića, kupoprodajni ugovor zaključen između Ante Medića i pravnog prednika tuženika pod 11) Vigen Investa (dalje: tuženik pod 11) od 17. kolovoza 2001., ugovor o doživotnom uzdržavanju zaključen između Vjekoslava i Anke Matije Medić te Emila Medića, oporuka Vjekoslava Medića od 27. siječnja 2002., povijest zemljišnoknjižnog upisa, iskazi tuženika Vice Medića i Emila Medića) niti dovodi u vezu sa iskazom tužiteljice i njezinim izlaganjima tijekom postupka, dovodi u pitanje zakonitost i pravilnost presude.

U odgovoru na žalbu tuženika pod 1) do 4) tužiteljica je osporila njihove žalbene navode ističući da svoje pravo ne izvodi iz prava prednika, već je vlasništvo stekla izvorno, temeljem zakona, dok su se tuženici na utužene nekretnine upisali derivativno, a kod takvog stjecanja prava ne mogu steći više prava nego što ga je imao njihov prednik. Netočni su navodi tuženika pod 1) do 4) kako su pravo vlasništva stekli temeljem valjanog pravnog posla i to ugovorom o doživotnom uzdržavanju, a ne nasljeđivanjem. Isti su nakon sklopljenog ugovora o doživotnom uzdržavanju sklopili ugovor o darovanju s Vjekoslavom Medićem za sve nekretnine koje su bile unesene u ugovoru o doživotnom uzdržavanju. Niti jedna nekretnina nije uknjižena temeljem ugovora o doživotnom uzdržavanju, već se sve knjižilo za života roditelja temeljem ugovora o darovanju. Uknjižene nekretnine tuženici su za života roditelja prodavali. Navodi da je postojala samo jedna čest. zem. 436/3 na kojoj je tužiteljica bezbroj puta radila i čuvala stoku, kao i na svim drugim nekretninama da bi sada tuženici rekli kako tužiteljica nije bila na nekretninama više od 70 godina. Ističe da je Ive Medić pok. Stipana bio kmet, a kmet nije vlasnik i kao takav nije mogao prenijeti vlasništvo koje nije imao na Vjekoslava i Antu Medića, osim onih koje je stekao od svog prednika oca Stipana. Da je Ive Medić za svog života postao vlasnik nekretnina veleposjednika tada bi to pravo bilo potrošeno i agrarnih izjava obrađivača i agrarnih odluka 1947. ne bi ni bilo i agrarne nekretnine ne bi dobili članovi obitelji Vjekoslava i Šime Medića. Nikada neće priznati da joj je Vjekoslav Medić nešto darovao, osim formalno, jer tih 596 m² neizravno mu je vratila na različite načine stostruko, kao da je on to kupio. Osporava da su se Vjekoslav i Ante Medić podijeli 1948., jer nema diobenog ugovora. Prilikom podnošenja tužbi radi utvrđenja prava vlasništva na spornim nekretninama isti su prešutjeli agrarne odluke, a ona o tim odlukama nije imala saznanja. Predlaže da se žalba tuženika pod 1) do 4) odbije kao neosnovana i potvrdi presuda suda prvog stupnja u dosuđujućem dijelu.

Tužiteljica je podnijela odgovor na žalbu tuženika pod 6) do 10) u kojem ističe da je svoje pravo vlasništva na predmetnim nekretninama stekla izvorno, dok su se tuženici upisali na utuženu nekretninu derivativno, a kod takvog stjecanja prava vlasništva se ne može steći više prava nego što ga je imao njihov prednik. Pok. Vjekoslav i Ante Medić prilikom podnošenja tužbe na agrar prešutjeli su agrarne odluke, a prijepis tih odluka tužiteljica je dobila na sudu 11. listopada 2016. Tuženici ističu povredu Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima te se pozivaju na neke članke koje nemaju veze s izvornim pravom

suvlasništva u predmetnoj pravnoj stvari, jer njeno suvlasništvo stečeno na temelju agrara "briše" sve druge zakone naspram zakonu iz 1946. Tuženici ističu da je tužiteljica sudjelovala u ostavinskom postupku iza smrti Vjekoslava Medića ali ostavinska rasprava nije završena. Nadalje, ističe da je znala da je agrarna suvlasnica da nikada ne bi tražila ugovor o darovanju od oca, jer bi joj to bilo poniženje. Tuženici Venci i Jasenka Medić obuhvaćeni su tužbom kao nasljednici pok. oca Ante Medića pok. Šime. Tužiteljica se upisala na dvije nekretnine u zemljišnoj knjizi koje joj je darovao pok. otac Vjekoslav Medić, ali kada je izgubila spor iste nekretnine su rasknjižene. Predlaže da se žalba tuženika pod 6) do 10) odbije kao neosnovana.

Na žalbu tužiteljice nije odgovoreno.

Protiv citiranog rješenja žalbu su izjavili tuženici pod 6) do 10) pobijajući ga zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se žalba uvaži, a pobijano rješenje ukine. U žalbi ističu da je tužbom označena vrijednost predmeta spora u iznosu od 11.000,00 kn, međutim, prvostupanjski sud je u svojoj presudi usvojio samo dio tužbenog zahtjeva tužiteljice, dok je dio tužbenog zahtjeva odbio. Tuženici pod 6) do 10) su žalbom ustali samo protiv onog dijela presude kojim je prihvaćen dio tužbenog zahtjeva, a ne protiv cijele presude, pa stoga smatraju kako je pravilno označena vrijednost predmeta spora za žalbu u iznosu od 2.500,00 kn koji iznos predstavlja pristojbenu osnovicu. Stoga je sud prvog stupnja pogrešno odredio iznos pristojbe za podnesenu žalbu.

Na žalbu nije odgovoreno.

Žalba tuženika pod 1) do 4) te žalba tuženika pod 6) do 10) izjavljena protiv presude su osnovane, dok je žalba tužiteljice djelomično osnovana.

Žalba tuženika pod 6) do 10) izjavljena protiv rješenja je osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužiteljice da se utvrdi da je temeljem razrješenja agrarnih odnosa feudalnog karaktera na području Dalmacije i Hrvatskog Primorja stekla suvlasništvo za 1/6 dijela nekretnina položenih u k.o. Diklo, poblize označenih kao u izreci prvostupanjske presude, što su tuženici dužni priznati i trpjeti da tužiteljica na temelju donesene presude i po pravomoćnosti iste ishodi upis prava suvlasništva u svoju korist uz istodobni upis brisanja toga prava s imena tuženika za suvlasnički udio od 1/6 dijela.

Sud prvog stupnja je, na temelju izvedenih dokaza, utvrdio da je tužiteljica temeljem odluka Kotarske komisije za agrarnu reformu i kolonizaciju broj A.4598/47 i broj A.4597/47, a kojima je obrađivaču Vjekoslav Mediću i članovima njegove obitelji – supruzi Ani, bratu Anti i njegovoj supruzi Evi te sinu Vici i kćeri Dinki (ovdje tužiteljici) sukladno odredbama Zakona o ukidanju agrarnih odnosa feudalnog karaktera na području Dalmacije i Hrvatskog Primorja od 20. studenoga 1946. ("Narodne novine", broj 138/46 i 111/47) priznato na jednake dijelove vlasništvo zemlje u predjelima "Brajde" k.o. Kožino površine 5000 m² te zemljište Crkovština, Dugovica, Kovačnica, Bilina, Špetica i Podgojnica u predjelu "Duga", sve k.o. Kožini u površini od 12028 m², stekla pravo vlasništva za 1/6 dijela čest. zem. 490/5, čest. zem. 490/17, čest. zem. 321/1, čest. zem. 321/3, čest. zem. 360/1, čest. zem. 360/2, čest. zem. 2034/2, čest. zem. 2034/5, čest. zem. 490/8, čest. zem. 503/2, čest. zem. 541, čest. zem. 508/4 i čest. zem. 508/5, sve k.o. Diklo, dok je u odnosu na preostale nekretnine tužbeni zahtjev tužiteljice odbio kao neosnovan, budući da na čest. zem. 436/3 k.o. Diklo nisu upisani tuženici kao zemljišnoknjižni suvlasnici, a ostale nekretnine nalaze se na predjelu zv. Tokićka i Škaveština i nisu obuhvaćene navedenim agrarnim odlukama kojima joj je kao članu obitelji

obrađivača priznato pravo vlasništva temeljem ukidanja agrarnih odnosa.

Pravilno sud prvog stupnja, i po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, odbija tužbeni zahtjev tužiteljice u odnosu na čest. zem. 436/3 k.o. Diklo, budući da iz zemljišnoknjižnih podataka za navedenu nekretninu proizlazi da je ista upisana kao društveno vlasništvo – organ upravljanja Narodni odbor Općine Zadar, slijedom čega tuženici u predmetnoj parnici u odnosu na tu nekretninu nisu pasivno legitimirani.

Stoga je sud prvog stupnja pravilno primijenio materijalno pravo prilikom donošenja presude u odnosu na čest. zem. 436/3 k.o. Diklo, zbog čega je temeljem čl. 368. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14 - dalje ZPP), koji se ovdje primjenjuje temeljem odredbe čl. 117. st. 1. Zakona o izmjenama i dopunama ZPP ("Narodne novine", broj 70/19), valjalo djelomično odbiti žalbu tužiteljice kao neosnovanu i potvrditi presudu suda prvog stupnja u dijelu pod toč. II. 1. toč. 1. izreke koji se odnosi na čest. zem. 436/3 k.o. Diklo.

U odnosu na nekretnine zv. Tokićka, oznake čest. zem. 407/33, čest. zem. 407/14, čest. zem. 407/25, čest. zem. 407/34, čest. zem. 407/23 i čest. zem. 412/41, za koje je tužbeni zahtjev tužiteljice odbijen kao neosnovan, valja reći da je točno da se u odlukama Kotarske komisije za agrarnu reformu i kolonizaciju broj A.4598/47 i broj A.4597/47, a kojima je utvrđeno postojanje odnosa feudalnog karaktera na zemljištu koje drži i obrađuje obrađivač Vjekoslav Medić temeljem kmetskog odnosa, ne navodi zemljište u predjelu zv. Tokićka.

Međutim, prednik tužiteljice pok. Vjekoslav Medić i pok. Ante Medić (član obitelji obrađivača Vjekoslava Medića) ishodili su pred Općinskim sudom u Zadru presude pod poslovnim brojem P-1542/77 od 13. studenoga 1979. i pod poslovnim brojem P-1510/81 od 25. studenoga 1981., kojima su utvrđeni vlasnicima za cijelo na čest. zem. 407/14 k.o. Diklo - Kožino, dok je presudom Općinskog suda u Zadru poslovni broj P-15/85 od 26. prosinca 1986. Ante Medić utvrđen vlasnikom za cijelo čest. zem. 412/41 i čest. zem. 407/22 k.o. Diklo – Kožino. Vlasništvo navedenih nekretnina, kako to proizlazi iz navedenih presuda, stekli su temeljem Zakona o ukidanju agrarnih odnosa feudalnog karaktera na području Dalmacije i Hrvatskog Primorja.

Odredbom čl. 1. navedenog Zakona propisano je da se ukidaju svi agrarni odnosi feudalnog karaktera na području Dalmacije i Hrvatskog Primorja, i zemlja prelazi u slobodno vlasništvo obrađivača, s tim da se prema čl. 2. istoga Zakona odnosima iz čl. 1. smatraju vječni liveli, feudalni, kmetski, emfiteutični, kolonatski, težački i svi slični trajni agrarni odnosi bez obzira na naziv, kod kojih vlasnik nije sam obrađivao zemlju nego ju je pod raznim uvjetima davao drugome na obrađivanje.

Iz stanja spisa, posebno navedenih presuda, proizlazi da su čest. zem. 407/14 i čest. zem. 412/41 k.o. Diklo, a u odnosu na koje nekretnine je odbijen tužbeni zahtjev tužiteljice, bile upisane kao kmetsko pravo prednika Vjekoslava i Ante Medića, da su njihovi prednici, kao i oni sami bili obrađivači u smislu Zakona o ukidanju agrarnih odnosa feudalnog karaktera na području Dalmacije i Hrvatskog Primorja, s tim da je Ante Medić vlasništvo čest. zem. 412/41 i čest. zem. 407/22 stekao i temeljem diobe sa bratom Vjekoslavom izvršene 1948.

Stoga, i čest. zem. 407/14 i čest. zem. 412/41, k.o. Diklo, iako nisu obuhvaćene navedenim odlukama Kotarske komisije za agrarnu reformu, dijele istu pravnu sudbinu nekretnina koje su istim odlukama obuhvaćene, budući da se vlasništvo na istima temelji na

razrješenju agrarnih odnosa feudalnog karaktera prema kojima se obrađivaču i članovima njegove obitelji na jednake dijelove priznavalo pravo vlasništva na nekretninama koje su došle pod udar tog Zakona.

U pogledu ostalih nekretnina na području zv. Tokićka u odnosu na koji je odbijen tužbeni zahtjev, a označene su kao čest. zem. 407/23, čest. zem. 407/25, čest. zem. 407/33 i čest. zem. 407/34, sve k.o. Diklo, za istaći je da iste nisu obuhvaćene navedenim presudama Općinskog suda u Zadru te je u odnosu na iste sud prvog stupnja zbog pogrešnog pravnog pristupa propustio utvrditi radi li se također o zemljištu na kojem su postojali agrarni odnosi feudalnog karaktera odnosno kmetsko pravo prednika stranaka.

Tuženici pod 1) do 4) te tuženici pod 6) do 10) tijekom postupka i u žalbi ističu da su se Vjekoslav i Ante Medić međusobno podijelili te pravnim poslovima raspolagali svojim nekretninama, zbog čega tužiteljica u odnosu na te tuženike nije mogla utvrditi svoje pravo suvlasništva za 1/6 dijela pozivajući se na odluke Kotarske komisije za agrarnu reformu.

Postavljenim tužbenim zahtjevom tužiteljica traži da se u odnosu na tuženike utvrdi da je temeljem agrarnih odluka stekla pravo vlasništva za 1/6 dijela na predmetnim nekretninama što su tuženici pod 1) do 10), osobno i kao nasljednici pok. Vjekoslava Medića i pok. Ante Medića dužni priznati i trpjeti da tužiteljica na temelju donesene presude ishodi upis prava suvlasništva u svoju korist uz istodobni upis brisanja tog prava s imena tuženika, slijedom čega je sud prvog stupnja bio dužan ispitati navode tuženika o načinu stjecanja njihovog prava vlasništva na predmetnim nekretninama, njihovu savjesnost prilikom stjecanja prava vlasništva, ponašanje same tužiteljice do podnošenja predmetne tužbe te pri tome voditi računa o pravnim radnjama koje su se dogodile nakon što su odluke Kotarske komisije za agrarnu reformu i kolonizaciju donesene (zaključenje diobenog ugovora između Vjekoslava i Ante Medića, zaključenje ugovora o doživotnom uzdržavanju, zaključenje darovnog ugovora između Vjekoslava Medića i tužiteljice u odnosu na dio nekretnina koje su predmet spora), faktičnom posjedovanju predmetnih nekretnina, izgradnji objekata na istim nekretninama, što je sud prvog stupnja pobijanom presudom propustio učiniti.

Stoga, kako o navedenim odlučnim činjenicama, kojima tuženici ukazuju da su po drugim pravnim osnovama (dosjelošću, građenjem, ugovorom o doživotnom uzdržavanju) stekli pravo vlasništva, pobijana presuda ne sadrži razloge, te se zbog toga ne može ispitati, to je sud prvog stupnja počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP, na koju u žalbama određeno ukazuju tuženici pod 1) do 4) te tuženici pod 6) do 10) te na koju ovaj drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti temeljem čl. 365. st. 2. istoga Zakona.

U odnosu na žalbeni navod tužiteljice kako je tuženik pod 5) Šime Medić (dalje: tuženik pod 5)) priznao tužbeni zahtjev, valja reći kako pravilno sud prvog stupnja pozivom na odredbu čl. 3. st. 3. ZPP nije uvažio takvo njegovo raspolaganje u odnosu na čest. zem. 436/3 k.o. Diklo jer, kako je to već ranije obrazloženo, ista je upisana kao društveno vlasništvo, a kao organ upravljanja Narodni odbor Općine Zadar.

Međutim, što se tiče nekretnina u odnosu na koje je tuženik pod 5) označen kao nasljednik upisanog zemljišnoknjižnog vlasnika pok. Vjekoslava Medića pri donošenju pobijane presude počinjena je bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 331. ZPP, na koju tužiteljica sadržajno ukazuje u žalbi, a koja je utjecala na zakonitost i pravilnost donesene presude u odbijajućem dijelu u odnosu na te nekretnine i tog tuženika, budući da nema zapreke iz čl. 3. st. 3. ZPP da istima raspolaže.

Odredba čl. 201. ZPP propisuje da ako se prema zakonu ili zbog prirode pravnog odnosa spor može riješiti samo na jednak način prema svim suparničarima (jedinstveni suparničari), oni se smatraju kao jedna parnična stranka, što su u konkretnom slučaju tuženici pod 1) do 5) u odnosu na nekretnine zemljišnoknjižnog vlasnika pok. Vjekoslava Medića, slijedom čega se učinci izjavljene žalbe tuženika protežu i na tuženika pod 5).

Slijedom iznesenog valjalo je, temeljem čl. 369. st. 1. ZPP, ukinuti presudu suda prvog stupnja u dijelu pod toč. I. 1. izreke, toč. II. 1. toč. 1., koji se odnosi na čest. zem. 407/33 k.o. Diklo i toč. 3. te toč. II. 2., 3., 4. i 5. i III. izreke u odnosu na tuženike pod 1) do 10) i u odnosu na te tuženike predmet vratiti sudu prvog stupnja radi održavanja nove glavne rasprave.

U ponovljenom postupku sud prvog stupnja će otkloniti bitne povrede u postupanju te će raspraviti sve odlučne činjenice na kojemu je ukazano ovim drugostupanjskim rješenjem te o zahtjevu tužiteljice donijeti novu odluku te odlučiti o troškovima postupka.

Odluka o troškovima u povodu izjavljenih pravnih lijekova temelji se na odredbi čl. 166. st. 3. ZPP.

Pobijanim rješenjem sud prvog stupnja odbio je kao neosnovan prigovor tuženika pod 6) do 11) podnesen protiv rješenja o naplati sudske pristojbe od 29. svibnja 2019., s obrazloženjem da je vrijednost predmeta spora u predmetom parničnom postupku određena u iznosu od 11.000,00 kn, a prema Tar. br. 3. Tarife sudskih pristojbi za žalbu protiv presude plaća se iznos pristojbe iz st. 1. Tar. br. 1. povećan za 100%.

Odredbom čl. 24. st. 1. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“, broj 118/2018 – dalje ZSP) propisano je ako je za plaćanje pristojbe za pravni lijek mjerodavna vrijednost predmeta spora, pristojba za pravni lijek plaća se prema vrijednosti predmeta spora utvrđenoj u prvostupanjskom postupku, s tim da se prema st. 2. istoga članka pristojba za pravni lijek kojim se odluka pobija samo u jednom dijelu plaća prema vrijednosti pobijanog dijela.

U konkretnom slučaju tuženici pod 6) do 10) podnijeli su žalbu protiv dijela presude i to onog dijela kojim je udovoljeno tužbenom zahtjevu tužiteljice, što bi po ocjeni ovog drugostupanjskog suda odgovaralo 50% ukupne vrijednosti predmeta spora, dakle, iznosu od 5.000,00 kn, slijedom čega su tuženici pod 6) do 10) sukladno Tar. br. 3. st. 1. Tarife sudskih pristojbi, koja je sastavni dio ZSP, dužni za izjavljenu žalbu platiti iznos pristojbe u visini od 400,00 kn.

Tuženicima pod 6) do 10) naloženo je plaćanje razlike pristojbe na presudu u iznosu od 275,00 kn, budući da je iz tog osnova već uplaćen iznos od 125,00 kn.

Zbog navedenog valjalo je, temeljem čl. 380. toč. 3. ZPP, uvažiti žalbu tuženika pod 6) do 10), preinačiti pobijano rješenje suda prvog stupnja te odlučiti kao pod toč. II. izreke ovog drugostupanjskog rješenja.

U žalbenom stadiju postupka stečajni upravitelj tuženika pod 11) obavijestio je sud kako je rješenjem Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj St-322/2018 od 4. prosinca 2018. otvoren stečajni postupak nad stečajnim dužnikom Vicens Invest d.o.o., ovdje tuženikom pod 11), te predložio da se u odnosu na tog tuženika donese rješenje o prekidu postupka.

Odredbom čl. 212. toč. 5. ZPP propisano je da se postupak prekida kad nastupe pravne posljedice otvaranja stečajnog postupka.

U tom slučaju do prekida postupka dolazi po sili zakona te sud rješenjem utvrđuje prekid postupka koji će se nastaviti kad stečajni upravitelj preuzme postupak ili kad ga sud na prijedlog protivne strane ili po službenoj dužnosti pozove da to učini (čl. 215. st. 1. ZPP).

Budući da su u konkretnom slučaju, u smislu odredbe čl. 158. st. 1. Stečajnog zakona (Narodne novine, broj 71/2015 i 104/2017) pravne posljedice otvaranja stečajnog postupka nastupile dana 4. prosinca 2018. te da rješenje kojim se utvrđuje prekid postupka donosi prvostupanjski, a ne drugostupanjski sud, valjalo je odlučiti kao pod toč. III. izreke ovog drugostupanjskog rješenja.

Ukoliko stečajni upravitelj preuzme postupak, dakle, ukoliko se prekinuti postupak nastavi, potrebno je stečajnom upravitelju dostaviti presudu te rješenja o ispravcima, kao i rješenje od 17. lipnja 2019., te ako stečajni upravitelj izjavi žalbu, predmet treba dostaviti ovom sudu na odlučivanje.

Zadar, 16. rujna 2020.

Predsjednica vijeća

Mirjana Macura

Broj zapisa: **17899-827f1**

Kontrolni broj: **09f7f-e34bd-d8694**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=MIRJANA MACURA, L=ZADAR, O=ŽUPANIJSKI SUD, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.